

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Τὸ πράσινόν της ἔνδυμα, μὲ ἄνθη κεντημένον.,

᾽Ωραίαν ὁμοιάζουσα καὶ τρυφεράν παρθένον,

Ἡ χώρα ἐνεδύθη.

Ἐπάνω της ἡ ἄνοιξις μὲ κοῦφον βαίνει πόδα,

Μὲ μήκωνας τὴν κόμην της, μὲ ἴα καὶ μὲ ρόδα

Στολίζουσα τὰ στήθη·

Τὴν ἔλευσίν της, πρόξενον εὐδίας καὶ γαλήνης,

Μὲ μουσικὴν ἐρωτικὴν, μὲ ἄσμα εὐφροσύνης

Κηρύττουν ἀηδόνες.

Οἱ ρύακες ἐκ τοῦ βουνοῦ ἡρέμα καταρρέουν,

Καὶ ἤδη ἀναθάλλοντες, ὁσμὴν εὐώδη χέουν

Κοιλάδες καὶ λειμῶνες.

Τὴν πόλιν ἔς ἀφήσωμεν, ἀγαπητῆ μου κόρη,

Ἐλθέ. Εἰς δάση σκιερά, εἰς ὑλοτρόφα ὄρη

Ἕπάρχει εὐτυχία.

Ἐκεῖ γεννῶνται στοχασμοὶ τοῦ πνεύματος ὠραῖοι·

Ἄερα ζωὴν φέροντα, τὸ στήθος ἀναπνέει,

Καὶ χαίρει ἡ καρδία.

Εἰς τὴν εὐχάριστον σκιὰν πλατάνων σιγαλέων,

Εἰς στρώματα πολύχροα ἔαρινῶν ἀνθῶν,

Μακρὰν τῆς κοινωνίας,

Τὰς πτέρυγας τοῦ ἥσυχος ὁ Ἔρως ἐξαπλόνει,

Καὶ πρόσκαιρον ἀναψυχὴν εὐρίσκουσιν οἱ πόνοι

Περιπαθοῦς καρδίας.

Ἕπάγωμεν. Τὸ πᾶν ἐκεῖ παρέχει εὐφροσύνην·

Ἕμᾶς εἰς τὴν ἀτάραχον τῆς ἐξοχῆς γαλήνην

Τὸ ἔαρ περιμένει.

Ἕπάγωμεν, τῆς φύσεως τὰ δῶρα νὰ χαρῶμεν,

Κ' εὐδαίμονες, εἰς τ' ἀνθηρὰ νὰ περιπλανηθῶμεν

Τοῦ Ἔρωτος τεμένη.

ΑΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

